

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.402/2012/4. szám

A Debreceni Ítéltábla az elsőfokú eljárásban személyesen eljár, a másodfokú eljárásban dr. Urbán-Szabó Béla ügyvéd (cím) által képviselt felperes neve (cím) felperesnek - alperes neve (cím) alperessel szemben kártérítés megfizetése iránt indított perében - amelybe az alperes pernyertessége érdekében a dr. Kandi Erzsébet ügyvéd (cím) által képviselt **beavatkozó neve, címe** beavatkozott - a Debreceni Törvényszék 6.P.20.084/2012/20. sorszámu ítélete ellen a felperes által 24. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg a beavatkozónak 15 nap alatt 27 000 (Huszonhétezer) forint általános forgalmi adót tartalmazó 127 000 (Egyszázhuszonhétezer) forint fellebbezési költséget és térítsen meg az államnak külön felhívásra 2 000 000 (Kettőmillió) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A felperes és pertársai által a **gazdálkodó szervezet** alperes ellen indított perben a Szolnoki Városi Bíróság az első fokon jogerőre emelkedett 2.P.23.498/1996/8. sorszámu ítéletével megállapította, hogy a felek között az **ö.-i ..5/8** és a **f.-i ..3** helyrajzi számú ingatlanokra 1994. szeptember 7-én kötött adásvételi szerződés érvényesen nem jött létre és kötelezte a felperest az alperes javára 1 341 237,5 forint vételár visszafizetésére és annak 1994. szeptember 7-től esedékes kamatai megfizetésére. A kft-t az **ö.-i ..5/8** helyrajzi számú ingatlan birtokba adására, s azután 276 710 forint használati díj és annak 1996. január 1-től esedékes késedelmi kamatai megfizetésére kötelezte.

A felperessel szemben a Szolnoki Városi Bíróság által végrehajtási lap kiállításával elrendelt végrehajtást az alperes, mint önálló bírósági végrehajtó V.230/1998. szám alatt fogatosította. Ennek során lefoglalta a felperes **Sz., E. u. 22.** és a **S. B. u. 10.** szám alatti ingatlanokban lévő tulajdoni illetőségeit. A lefoglalt ingatlanhányad becsértékét a **Sz., E. u. 22.** szám alatti ingatlanban adó- és értékbizonyítvány alapján állapította meg és közölte a felperessel. A megállapított becsérték ellen a felperes végrehajtási kifogást nem terjesztett elő. Két eredménytelen árverést követően a végrehajtást kérő kft. a felperes

tulajdoni hányadát a becsérték felének megfelelő 450 000 forint értéken a követelésének a beszámításával átvette. Az alperes végrehajtó az illetőséget a végrehajtást kérő tulajdonába adta és intézkedett a földhivatal megkeresése iránt a tulajdonjog változás ingatlan-nyilvántartási átvezetése érdekében. Az alperes a felperest minderről és arról is értesítette, hogy a végrehajtást kérő követelése 450 000 forinttal csökkent. Az alperes az ingatlan végrehajtáson túl a felperes nyugellátására letiltást is kibocsátott, abban végrehajtandó követelésként 1 341 238 forintot és annak 1994. szeptember 7-től esedékes kamatait tüntette fel. Az ingatlan-végrehajtás során az ingatlan becsértékének megállapítása 1999. január 7-én, a letiltás kiadása 1999. január 18-án történt.

A felperes 2004. augusztus 17-én előterjesztett végrehajtási kifogásában sérelmezte a jogerős ítéletet, túlfizetésre hivatkozott, kifogásolta a **Sz., E. u. 22.** szám alatti ingatlanban meglévő illetőségének az elidegenítését és a letiltás kibocsátását. A végrehajtási kifogást a Szolnoki Városi Bíróság - a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság 3.Pkf.20.166/2005/3. sorszámú végzésével helybenhagyott - Vh.896/1998/15. sorszámú végzésével elutasította. A jogerős végzés indokolása szerint a végrehajtó eljárása során a végrehajtási törvény rendelkezései szerint jogszerűen járt el, a végrehajtási eljárás keretében sem a végrehajtás megszüntetésének, sem a végrehajtás korlátozásának nem álltak fenn a jogszabályi feltételei.

A felperes a végrehajtás megszüntetése iránt pert is indított, a perben a Szolnoki Városi Bíróság 14.P.21.192/2005/6-I. sorszámú végzésével a végrehajtást felfüggesztette. Erre tekintettel a NYUFIG a letiltást 2005. november 30-ig foganatosította, a felfüggesztést követően 2005. októberben 15 169 forintot, novemberben 15 287 forintot vont le a felperes nyugellátásából. A Szolnoki Városi Bíróság első fokon jogerőre emelkedett 14.P.21.192/2005/13. sorszámú ítéletével a végrehajtást megszüntette, a végrehajtási költségek megfizetésére az adós felperest kötelezte. A végrehajtás megszüntetésére beszámítás folytán került sor, a beszámított felperesi követelés a Szolnoki Városi Bíróság 2.P.23.498/1996/8. sorszámú ítélete alapján 269 428 forint volt. A bíróság az ítéletének indokolása során rámutatott arra, hogy a felperes a beszámítást meghaladó követelését külön végrehajtási eljárásban érvényesítheti.

A felperes ezt követően előterjesztett kérelmére a Szolnoki Városi Bíróság 2006. május 26-án jogerőre emelkedett 2.P.23.498/1996/13. sorszámú végzésével a 8. sorszámú ítéletének a rendelkező részét kijavította, a **gazdálkodó szervezet** alperesnek a felperes felé teljesítendő fizetési kötelezettségének a tőkeösszegét 276 710 forintról 1 106 840 forintra javította ki. A kijavított ítéleti rendelkezés alapján a felperes javára elrendelt és **L. L.** önálló bírósági végrehajtó előtt V.873/2007. szám alatt folyamatban volt végrehajtási eljárás során a **gazdálkodó szervezet** teljesített.

A felperes a túlfizetett összeg visszakövetelése iránt a kft-vel szemben polgári pert is kezdeményezett. A Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság 2.Pf.20.192/2009/26. sorszámú ítéletével a kft-t a felperes javára 30 456 forint és annak kamatai megfizetésére kötelezte, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Az ítélet indokolása szerint a kft. a 2005. október és novemberben a NYUFIG által felperestől levont összeggel, 30 456 forinttal jutott több összeghez, mint amennyi megillette. Az első fokú ítéletet a keresetet elutasító részében a Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.829/2009/3. sorszámú ítéletével

helybenhagyta, az ítéletábra jogerős ítéletét a Legfelsőbb Bíróság Pfv.I.21.935/2010/3. sorszámú ítéletével hatályában fenntartotta.

A felperes a keresetében az alperest 25 000 000 forint nem vagyoni kára megfizetésére kérte kötelezni. Kereseti tényállítása szerint az alperes önálló bírósági végrehajtóként fogatosított eljárás cselekményeivel okozati összefüggésben hátrányosan megváltozott az életminősége és az egészségi állapota, számára nem vagyoni hátrányt okozott. Az alperes jogellenes magatartását az önálló bírósági végrehajtóként ellene V.230/1998. szám alatt folyamatban volt végrehajtási eljárásban fogatosított végrehajtói cselekményekben jelölte meg: az eljárás fogatosba vételét, a végrehajtandó követelést meghaladó összeg behajtását, a Sz., **S. B. u. 10.** szám alatti ingatlanban az illetőségének a lefoglalását, az **E. u. 22.** szám alatti ingatlanban az illetőségének a végrehajtási értékesítését, a végrehajtási vételárnak 450 000 forintban történt meghatározását, a vételárnak az elmulasztott elszámolását, a letiltás kibocsátását, a nyugellátáson a teljes végrehajtandó követelés összegének a feltüntetését.

Az alperes és a mellette beavatkozó a keresettel szemben elévülési kifogást terjesztett elő. Az érdemi ellenkérelmük a kereset elutasítására irányult, a felperes követelését mind jogalapjában, mind összecszerűségében vitatták.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében a keresetet elutasította és kötelezte a felperest a beavatkozóknak 254 000 forint perkötség, az államnak 900 000 forint eljárási illeték megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság az ítéletének indoklásában a Ptk. 75. §-ának (1) bekezdése, a 84. §-a (1) bekezdésének e) pontja, a 339. §-ának (1), a 340. §-ának (1), a 349. §-ának (1) bekezdései, valamint a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (Vht.) 236. §-ának (1) bekezdése szerint alkalmazott Ptk. 324. §-ának (1), 326. §-ának (1) és (2), a 360. §-ának (1), a 327. §-ának (1) és (2), valamint a 325. §-ának (1) bekezdése felhívásával megállapította, hogy a felperes követelése elévült, ezért az bírósági úton nem érvényesíthető. Indokai szerint a felperes 2009. március 12-én előterjesztett kereseti követelésének az alapjául hivatkozott végrehajtói eljárási cselekmények mindegyikét az alperes 2004. március 12-ét megelőzően fogatosította. Így az azokkal esetlegesen okozati összefüggésbe vonható módon a felperes oldalán bekövetkezett nem vagyoni hátrány az egyes sérelmezett eljárási cselekmények időpontjához igazodóan szintén a felperes keresetindítását megelőző 5 éven túl következhetek be, mely körülményekre figyelemmel a felperes követelésének az esedékessé válása és a perindítás között több, mint 5 év eltelt. Az elsőfokú bíróság rögzítette azt is, hogy az elévülés nyugvására és megszakadására okot adó körülmény nem következett be, illet a felperes a tájékoztatása ellenére a perben nem bizonyított. Az elsőfokú bíróság rámutatott arra is, hogy az alperes, mint végrehajtó eljárási szabálysértéseire alapított nem vagyoni kártérítési követelés elévülése tekintetében irrelevánsak a felperes egyéb személyekkel szemben indított eljárásai a vagyoni sérelmei orvoslására.

A kereset elévülés okán, annak érdemi vizsgálata nélkül történt elutasítása mellett az elsőfokú bíróság azt is megállapította, hogy a kereset elévülés hiányában érdemben is

alaptalan. Ennek indokát abban jelölte meg, hogy a Ptk. 349. §-ának (1) bekezdése alapján a rendes jogorvoslati lehetőség, amely a végrehajtási eljárásban a Vht. 217. §-ának (1) és (2) bekezdései szerinti végrehajtási kifogás, elmulasztása kizárja az alperes kártérítési felelősségének a megállapítását. A felperes 2004. augusztus 17-én előterjesztett végrehajtási kifogása azon túl, hogy alaptalannak minősült, nem a felperes által a perben érvényesített kártérítési követelésének alapjaként sérelmezett végrehajtói intézkedések, mulasztások miatt lett előterjesztve.

Megállapította azt is az elsőfokú bíróság, hogy a kártérítési felelősség konjunktív feltételei közül hiányzik a jogellenesség és a felróhatóság és a felperes hátrányával fennálló okozati összefüggés is. E körben kiemelte azt, hogy a nem vagyoni kártérítés a személyiségi jogsérelmek szankciója, annak jogalapjaként a jogellenes károkozó magatartás szükségképpen valamely személyiségi jogot sértő magatartás. A bírói gyakorlat szerint az eljárási szabályok megsértése önmagában személyiségi jogsérelmenek nem minősül, a személyiségi jogsérelmet megvalósító többlettényállási elemek nélkül az egyes hatósági eljárási szabályok sérelme nem alapozhat meg nem vagyoni kártérítési igényt. Ilyen többlettényállási elemre vonatkozó adat a perben fel sem merült.

Megállapította ugyanakkor az elsőfokú bíróság, hogy az alperes, mint önálló bírósági végrehajtó a végrehajtási eljárás során maradéktalanul az eljárására irányadó Vht. szerint járt el, a felperes által hivatkozott eljárási szabálysértések nem igazolódtak. A végrehajtói eljárásra vonatkozó jogszabályi rendelkezéseknek, azaz a jogszabályi mércének való megfelelés pedig kizárja a felróhatóság megállapíthatóságát.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes által a káraként hivatkozott hátrányok, a hosszas, a fél számára megterhelő és hátrányos hatósági eljárás - bár az köztudomású tényként is megállapítható a Pp. 163. §-ának (3) bekezdése szerint -, nem az alperes eljárásával vonható okozati összefüggésbe, hanem a felperes magatartásával. Ezt abban jelölte meg, hogy a Szolnoki Városi Bíróság 1993. május 23-án jogerős 2.P.23.498/1996/8. sorszámú ítéletének kijavítása iránt csak 2006. március 13-án terjesztett elő kérelmet. Ezért a felperes a Ptk. 340. §-ának (1) bekezdése alapján a kárát maga köteles viselni. A jogellenesség, a felróhatóság, vagy akár az okozati összefüggés hiánya pedig önmagában és egymástól függetlenül is a kártérítési követelés alaptalanságának a megállapítását vonná maga után.

A pervesztes felperest a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte a beavatkozó jogi képviselőjével összefüggésben felmerült és a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja és 4/A. §-ának (1) bekezdése alapján, a (6) bekezdés alkalmazásával mérsékelt összegben megállapított perköltségének a megfizetésére. A felperest a perben le nem rótt eljárási illeték megfizetésére a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése alapján kötelezte.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, a fellebbezési kérelme tartalma szerint az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatására, a kártérítési igényének a megítélésére irányult. Ennek érdekében kérte annak megállapítását, hogy a Szolnoki Városi Bíróság jogalap hiányában rendelte el a végrehajtást, mert nem tartozott; a

Sz., E. u. 22. alatti háza felének az elárverezésére jogalap nem volt, különösen nem 450 000 forint értékén; nem volt jogalapja 145 hónapon keresztül nyugdíjából történő levonásnak sem.

A felperes a fellebbezési kérelme indokolása során arra hivatkozott, hogy bár a Szolnoki Városi Bíróság 2.P.23.498/1996/8. sorszámú ítéletében megállapította, hogy a **gazdálkodó szervezettel** a termőföld adásvételére kötött szerződés érvényesen nem jött létre a földtörvény 6. §-ában rögzítettek tekintetével, ezt a törvényt a kft.-vel szembeni perében eljáró bíróságok figyelmen kívül hagyták. Nem vették figyelembe azt a tényt sem, hogy a kft. akkori egyszemélyes tulajdonosaként **Sz. R.** óriási nyereséggel adta el a földjét, mindezt annak ellenére, hogy magyar állampolgár legfeljebb 300 hektár területű és 6000 aranykorona értékű föld tulajdonjogát szerezhette meg. Ezért ez az adásvételi szerződés sem felelt meg a magyar törvényeknek. További indokai szerint a Szolnoki Városi Bíróság ítéletéből hiányzott a használati díjfizetési kötelezettség megállapításakor, hogy évi vagy évenkénti kötelezettségről van szó, noha az indoklás azt tartalmazta. Kimaradt a rendelkezésből a **f.-i ..3** helyrajzi számú ingatlan tulajdonjogának visszajegyzése is. Az elsőfokú bíróság ítéletét azzal az indokkal támadta, hogy adósnak nevezte annak ellenére, hogy a **gazdálkodó szervezetnek** nem tartozott, amelyből az is következik, hogy vele szemben a végrehajtás elrendelése jogtalan volt. Kifogásolta, hogy a szerződés érvénytelensége ellenére a **f.-i ..3** helyrajzi számú ingatlant mai napig nem adták birtokába és tulajdonába. További érvei szerint a kft. megtagadta a jogerős ítélet végrehajtását akkor, amikor az **ö.-i** földet nem adta a birtokába, ezért részére az évenkénti 276 710 forint 2001. októberig, 1 106 840 forint és kamatai összegében járna.

A beavatkozó a fellebbezési ellenkérelmében tartalma szerint az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte. Megjegyezte, hogy a felperes fellebbezési kérelme megállapításra nem irányulhat.

A fellebbezés nem alapos.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság által megállapított és a fellebbezésben felperes által sem vitatott tényállást ítélkezése alapjául elfogadta és egyetértett érdemben helyes döntésével és annak indokaival egyaránt.

A beavatkozó fellebbezési ellenkérelme ellenében az ítélet tábla értelmezése szerint a felperes fellebbezése nem tartalmazott meg nem engedett keresetváltoztatást. A fellebbezési kérelem az alperes kereseti kérelem szerinti marasztalására irányult, a megváltoztatás indokai körében kérte annak megállapítását, hogy tartozása hiányában a végrehajtás elrendelése és annak során az ingatlanra és nyugalmasítására vezetett végrehajtás egyaránt jogalap hiányában történt.

Az ítélet tábla előjáróban szükségesnek tartja annak hangsúlyozását, hogy a másodfokú eljárásának a tárgya a felperes fellebbezése okán az elsőfokú bíróság ítéletének a felülbírálata volt, az azt érintő fellebbezési érvek hiánya ezért az elsőfokú bíróság ítéletének a kért megváltoztatásához nem vezethettek. Az ítélet tábla megállapította, hogy a felperes által fellebbezésében felhozottak az elsőfokú bíróság ítéletének érdemi rendelkezését és annak indokait nem érintik. A perben a felperes által az alperessel szemben érvényesített

nem vagyoni kártérítési igény szempontjából a fellebbezés érvei relevanciával nem bírtak, azok nem érintették a keresetének az elsőfokú bíróság által elévülés okán érdemi vizsgálat nélkül történő elutasításának az indokait. A felperes által a fellebbezésének indokolása során kifejtettek az alperes, mint önálló bírósági végrehajtó végrehajtási eljárás során foganatosított intézkedéseire sem vonatkoznak.

A felperesnek a **gazdálkodó szervezettel** szembeni perében hozott ítéletek jogszerűsége, az azokban foglalt érdemi döntés a jelen perben mind az első-, mind a másodfokú bíróság számára már ténykérdés, azokat a felperes itt vitássá érdemben már nem tehetette. A felperes által jelen perben kifogásolt önálló bírósági végrehajtói intézkedésekkel semmiféle összefüggésbe nem hozható a **gazdálkodó szervezet** tulajdonosának földértékesítése és -szerzése, az általa kötött adásvételi szerződések jogszabályoknak való megfeleltetése. Az alperessel szembeni kárigény érvényesítés és a Szolnoki Városi Bíróság ítélete és annak kijavítása között sincs semmiféle, a felperes javára a jelen perben értékelhető összefüggés. A végrehajtást a Szolnoki Városi Bíróság rendelte el a 8. sorszám alatt hozott jogerős első fokú ítélete alapján. A bíróság perben állása nélkül a végrehajtás elrendelésének jogszerűsége a jelen perben érdemben nem volt vizsgálható, annak azonban kihatása a végrehajtói eljárási cselekmények megítélésére nem is volt. A végrehajtást megszüntető ítélet jogerőre emelkedését követően hozott kijavító végzés sem bír jelentőséggel.

A végrehajtó a végrehajtható okiratban, jelen esetben a végrehajtási lapban megjelölt jogerős bírósági ítéletet a Vht. 1. §-a szerint e törvény szerint köteles volt végrehajtani. Az ítélet jogszerűsége, megalapozottsága, és hogy nem történt bírói rendelkezés a **f.-i** ingatlanra vonatkozóan, szintén érdektelen körülmény az alperes önálló bírósági végrehajtói magatartásának a megítélése szempontjából.

A felperes által a fellebbezése indokolása során felhozottak közül az elsőfokú bíróság ítéletét egyetlen kifogás érinti, mégpedig az, hogy az ítélet adósként jelöli. Azon túl, hogy ez a tény az érdemet nem érinti, még csak az ítélet indokolásának a kijavítását sem alapozza meg. A jelen per tárgya jogerős bírósági ítélet végrehajtása során a végrehajtó által foganatosított végrehajtási cselekmények megítélése volt, ezért az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás alapját a végrehajtási eljárás és az annak során történt események képezték. A Vht. 5. §-ának (1) bekezdése alapján a bírósági végrehajtás során állami kényszerrel is el kell érni, hogy a pénzfizetésre, illetőleg az egyéb magatartásra kötelezett (a továbbiakban: adós) teljesítse a kötelezettségét. A végrehajtási eljárásban ezért a kötelezett fél megnevezése: adós.

A fent kifejtettekre figyelemmel a fellebbezés érdemet nem érintő érvei nem vezethettek az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatására, nem eredményezhették a fellebbezés eredményességét.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el és lényegében saját helyes indokai alapján - kizárólag a fellebbezési érvek értékelésével történt kiegészítéssel - a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes a másodfokú eljárásban is pervesztes lett, ezért a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján viseli az ítéltábla előtti eljárásban felmerült költségeket. Tartozik megfizetni a jogi képviselővel eljáró beavatkozó részére a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (5) bekezdése alapján az elsőfokú eljárásban megállapított ügyvédi munkadíj felére korlátozott fellebbezési költségét. A felperes viseli költségkedvezmény hiányában a tárgyánál fogva illetékfeljegyzési jogos perben a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése alapján az Itv. 46. §-ának (1) bekezdése szerinti fellebbezési illetéket is.

D e b r e c e n, 2012. október 15.

Dr. Csiki Péter s.k. a tanács elnöke, Dr. Kocsis Ottília s.k. előadó bíró, Dr. Veszprémy Zoltán s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -